

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Sylvy Šiškeové v právní věci žalobce: **město Brandýs nad Labem – Stará Boleslav**, se sídlem Masarykovo náměstí 1/6, Brandýs nad Labem – Stará Boleslav, zastoupen Mgr. Tomášem Krutákem, advokátem se sídlem Revoluční 724/7, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 1926/7, Brno, o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 15. 8. 2018, č. j. ÚOHS-R0089/2018/VZ-23580/2018/323/JKt, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 4. 2020, č. j. 31 Af 82/2018 - 55,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalovaného **s e z a m í t á .**
- II. Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 8228 Kč k rukám jeho zástupce Mgr. Tomáše Krutáka, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný svým rozhodnutím ze dne 2. 5. 2018, č. j. ÚOHS S0103/2018/VZ 13157/2018/544/MDb, shledal, že se žalobce dopustil přestupku podle § 268 odst. 1 písm. e) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o zadávání veřejných zakázek“), tím, že jako zadavatel nesplnil povinnost stanovenou mu v § 252 odst. 1 téhož zákona. Žalobce nezaslal v rámci správního řízení o přezkoumání úkonů zadavatele ve veřejné zakázce „*Dodávka tří zařízení pro obousměrné úsekové měření rychlosti vozidel*“ zadávané ve zjednodušeném podlimitním řízení na základě výzvy k podání nabídek ze dne 16. 6. 2017 (dále též „veřejná zakázka“) kompletní dokumentaci (vyjma dokumentu „*zadávací dokumentace ze dne 16. 6. 2017 – část – Návrh kupní smlouvy*“) o zadávacím řízení na jmenovanou veřejnou zakázku v originále. Za spáchání uvedeného přestupku uložil žalovaný žalobci podle § 268 odst. 2 písm. c) zákona o zadávání veřejných zakázek pokutu ve výši 35 000 Kč a dále mu uložil uhradit náklady řízení ve výši 1000 Kč. Rozklad žalobce proti tomuto rozhodnutí zamítl předseda žalovaného svým rozhodnutím ze dne 15. 8. 2018, č. j. ÚOHS-R0089/2018/VZ-23580 (dále jen „napadené rozhodnutí“), a rozhodnutí žalovaného potvrdil. Žalobce se bránil u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajského soudu“), neboť považoval rozhodnutí předsedy žalovaného za nepřezkoumatelné a nezákonné.

[2] Krajský soud se ve svém rozsudku ze dne 29. 4. 2020, č. j. 31 Af 82/2018-55 (dále jen „rozsudek krajského soudu“), nejdříve vyjádřil k námitce nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů (bod 32-36 rozsudku krajského soudu). Shledal, že se předseda stěžovatele vypořádal s rozkladovými námitkami žalobce dostatečným způsobem. Tuto námitku tudíž posoudil jako nedůvodnou.

[3] Dále se krajský soud vypořádal s námitkou nezákonnosti požadavku předkládání originálů dokumentace o zadávacím řízení. Problematika projednávané věci spočívala v tom, zda je stěžovatel oprávněn v rámci řízení o přezkoumání úkonů zadavatele pro splnění povinnosti uvedené v § 252 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek *a priori* vždy vyžadovat originály dokumentace o zadávacím řízení. Krajský soud dospěl k závěru, že zákon o zadávání veřejných zakázek neobsahuje nikde požadavek, aby byla dokumentace o zadávacím řízení pro splnění povinnosti dle § 252 odst. 1 daného zákona předkládána v originále, a to ani ve spojení s odst. 2 téhož ustanovení či s § 216 stejného zákona.

[4] Krajský soud se zabýval už jen stručně ostatními žalobními námitkami, které taktéž shledal nedůvodnými, případně bezpředmětnými.

II. Kasační stížnost žalovaného a vyjádření žalobce

[5] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost v zákonné lhůtě z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[6] V kasační stížnosti stěžovatel namítá, že došlo krajským soudem k nesprávnému právnímu posouzení, a trvá na své argumentaci ve vyjádření k žalobě.

pokračování

[7] Stěžovatel se především neztotožnil s názorem krajského soudu, že požadavek na předložení dokumentace o zadávacím řízení v podobě originálních dokumentů je požadavek stanovený nad rámec zákona. Ze znění § 252 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek s pomocí jazykového a teleologického výkladu plyne, že požadavek na předložení originálních dokumentů ze zákona *implicitně* vyplývá.

[8] Ustanovení § 252 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek uvádí, že *lhůta pro vydání rozhodnutí Úřadu počíná běžet od okamžiku doručení vyjádření zadavatele a dokumentace o zadávacím řízení nebo soutěži o návrh, popřípadě kopie smlouvy na veřejnou zakázku*. Stěžovatel tvrdí, že zákon zde hovoří o možnostech doručení kopie pouze ve vztahu ke smlouvě uzavřené na plnění veřejné zakázky. Z toho podle něho lze dovodit, že se jedná o výjimku z pravidla plynoucího pro výklad předmětného ustanovení. Zbytek dokumentů má tedy podle tohoto pravidla být doručen v originálním znění.

[9] Stěžovatel tvrdí, že je zapotřebí pro účely správného výkladu právní normy vycházet izolovaně z daného ustanovení upravujícího konkrétní institut, a to za současného zachování jeho smyslu a zejména účelu. Nelze tedy vycházet systematicky z celého zákona. Ustanovení § 252 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek obsahuje specifikaci spočívající v označení dokumentu za „kopii“ pouze ve vztahu ke smlouvě na veřejnou zakázku. Pak lze *a contrario* dovodit, že zbývající dokumenty je nutno předložit toliko v jejich originále. Jiný výklad by popíral samotnou dikci zákona.

[10] K teologickému výkladu právní normy přistupuje stěžovatel jakožto správní orgán. Tento má povinnost v souladu se zásadou materiální pravdy dostatečně zjistit stav věci. Pokud by se stěžovatel spokojil pouze s prostými kopiemi dokumentů, mohlo by to mít vliv na efektivnost a rychlost řízení. K prodlužování řízení by mohlo docházet v případě sporu o pravost listin a následné nutnosti doplnění dokazování. Stěžovatel má za to, že prodlužování řízení nebo neefektivnosti řízení lze předcházet splněním povinností dle § 252 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek, tedy doručením dokumentace v originální podobě.

[11] Stěžovatel považuje za lichý závěr krajského soudu, že ani v jednom z rozhodnutí není uvedeno, na základě čeho předložení dokumentace o zadávacím řízení v podobě originálů vyžaduje. K tomuto se stěžovatel vyjádřil i ve svém rozhodnutí, stejně jako se k němu vyjádřil v napadeném rozhodnutí předseda žalovaného. Poukázal také na § 211 odst. 5 zákona o zadávání veřejných zakázek, ze kterého vyplývá, že některé dokumenty musí být opatřeny uznávaným elektronickým podpisem. Jestliže však stěžovatel tyto dokumenty obdržel formou prosté kopie, nelze zjistit, zda byly skutečně elektronicky podepsány.

[12] Postup stěžovatele je projev zásady procesní ekonomie. Zadavatel má zcela logicky originály dokumentů u sebe, a proto by nemělo být problematické, aby je na výzvu předložil. Postup, který krajský soud uvedl, nenaplnuje základní zásady správního řádu, které jsou upraveny v § 2-8 správního řádu. Stěžovatel by musel totiž postupovat tak, že by nejdříve posoudil předložené kopie, následně nastudoval jejich obsah. Poté by si vyžádal originály dokumentů, u kterých jsou sporné části, a správní řízení by se neúměrně

prodlužovalo. Předestřený postup krajského soudu na něho klade vysoké požadavky, neboť by pak musel kontrolovat a zpochybňovat pravost a úplnost zadavatelem předkládaných dokumentů.

[13] Stěžovatel namítá, že rozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť se krajský soud nijak nezabýval pojmem „kopie“ ve vztahu ke smlouvě na veřejnou zakázku a k ostatním částem ustanovení.

[14] Stěžovatel následně doplnil kasační stížnost o poukaz na rozsudek krajského soudu ze dne 4. 8. 2020, č. j. 29 Af 125/2018 – 58, podle kterého povinnost uchovávat originály dokumentů ze zadávací dokumentace koresponduje s povinností předložit tyto originály stěžovateli při přezkumu.

[15] Vzhledem k výše uvedeným důvodům navrhl stěžovatel, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc vrátil k dalšímu řízení.

[16] Žalobce se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje se závěry krajského soudu. Rozsudek krajského soudu nepovažuje za nezákonný a částečně nepřezkoumatelný, neboť obsahuje podrobné odůvodnění. Stěžovatel uvádí v kasační stížnosti prakticky stejné argumenty, které již byly vypořádány krajským soudem.

[17] Krajský soud se vyjádřil k jazykovému výkladu v bodě 54 rozsudku. Stěžovatel dospěl k závěru, že k výkladu každého ustanovení se má docházet samostatně a izolovaně od ostatních ustanovení zákona. Žalobce shledává tuto argumentaci absurdní, protože teleologický výklad zkoumá, jaký je současný účel a smysl daného ustanovení v kontextu celého zákona. V případech, ve kterých by bylo potřeba dokládat originály dokumentů, by naopak zákonodárce tuto nutnost zdůraznil.

[18] Stěžovatel vykládá zákon širěji, než co je v něm uvedeno, což je v rozporu se základní ústavní zásadou: *Každý může činit, co není zákonem zakázáno, a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá* (čl. 2 odst. 3 LZPS). Nadto požadavek dodání dokumentů pouze v originále odvozuje stěžovatel od dokumentu zveřejněného na svých webových stránkách - *požadavky ÚOHS na podobu předkládané dokumentace o zadávacím řízení*. Vlastní výklad ze svého stanoviska tak stěžovatel nadřazuje na základní ústavní zásady.

[19] Dle důvodové zprávy k zákonu je jedním z hlavních cílů snížení administrativní náročnosti procesu zadávání veřejných zakázek při současném zajištění dostatečné transparentnosti tohoto procesu. Žalobce upozorňuje na to, že konverze veškerých listinných dokumentů je nepochybně administrativně i finančně náročná. Stěžovatel je schopen zjistit skutečný stav i z předložených kopií jako jakýkoliv jiný správní orgán.

[20] Žalobce upozorňuje, že ačkoliv stěžovatel tvrdí, že nebyl schopen provést přezkum kvůli předloženým kopiím některých dokumentů, ani jeden z uvedených dokumentů nemá povinnost mít elektronický podpis dle § 211 odst. 5 zákona o zadávání veřejných zakázek. Stěžovatel nemusel zjišťovat, zda je elektronický podpis, který byl na dokumentech, pravý.

pokračování

[21] K poukazu na rozsudek krajského soudu č. j. 29 Af 125/2018 – 48 žalobce uvedl, že se předmětnou otázkou zabývá pouze okrajově, aniž by soud uvedl důvody svého rozhodnutí. Žalobce jej tak považuje za nepřezkoumatelný.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[22] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil splnění zákonných podmínek řízení o kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná.

[23] Poté posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[24] Kasační stížnost **není** důvodná.

[25] Nejvyšší správní soud se skutkově i právně obdobnými případy zabýval ve svých rozsudcích ze dne 31. 3. 2021, č. j. 1 As 223/2020 - 51, a ze dne 19. 5. 2021, č. j. 2 As 300/2020 - 44, a v projednávané věci neshledal důvod k odchýlení se.

[26] Stěžovatel namítá částečnou nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu spočívající v tom, že se krajský soud nezabýval výkladem pojmu „kopie“ v § 252 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek. Této námitce nelze přisvědčit. Krajský soud shledal výklad stěžovatele k pojmu „kopie“ v rozporu se zásadou zákonnosti. Uvedl, že právní úprava zadávání veřejných zakázek je součástí veřejného práva. Veřejnou moc lze uplatňovat jen v případech, mezích a způsoby, které stanoví zákon. Nelze tedy zadavateli stanovit výkladem příslušných ustanovení povinnosti, které zákon nepředpokládá. Podle krajského soudu je možné přezkoumat úkony zadavatele i bez originálních dokumentů. Rozsudek krajského soudu je srozumitelný, založený na seznatelných důvodech a vzhledem k tomu přezkoumatelný.

[27] Stěžovatel tvrdí, že § 252 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek stanoví povinnost zadavatele předložit originál zadávací dokumentace v řízení o přezkoumání zadavatele. Nejvyšší správní soud se ani s touto námitkou neztotožnil.

[28] Podle § 252 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek je zadavatel *povinen doručit Úřadu své vyjádření k obdrženému návrhu do 10 dnů od jeho doručení. Společně s tímto vyjádřením zašle Úřadu dokumentaci o zadávacím řízení nebo soutěži o návrh.*

[29] Podle § 252 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek *lhůta pro vydání rozhodnutí Úřadu počíná běžet od okamžiku doručení vyjádření zadavatele a dokumentace o zadávacím řízení nebo soutěži o návrh, popřípadě kopie smlouvy na veřejnou zakázku.*

[30] Podle § 51 správního řádu *k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.*

[31] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s výkladem krajského soudu. Řízení o přezkoumání úkonů zadavatele je běžným správním řízením. Z judikatury kasačního soudu vyplývá, že prosté kopie mohou sloužit jako důkazní prostředky před správními a civilními soudy, a není důvod, aby toto pravidlo neplatilo i ve správním řízení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 3 Aps 1/2009 - 27, a ze dne 22. 11. 2018, č. j. 7 Azs 399/2018 - 34). Stěžovatel je oprávněn požadovat originály listin pouze v případech, ve kterých existují důvodné pochybnosti o jejich pravosti či obsahu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2014, č. j. 4 As 171/2014 - 26). Za běžných okolností nemůže *a priori* odmítnout důkaz prostou kopií. Výjimkou tak mohou být pouze situace, ve kterých ve správním řízení vyvstane odůvodněná potřeba ověřit, že dokument skutečně existoval a co bylo jeho obsahem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 As 68/2011 - 75).

[32] Stěžovatel tvrdí, že § 252 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách *implicitně* stanovuje povinnost předložit originály listin, neboť formulace „popřípadě kopie smlouvy na veřejnou zakázku“ je výjimkou z pravidla. Zaprvé je třeba poznamenat, že stěžovatelův požadavek hledání smyslu a účelu právní úpravy izolovaně od zbytku zákona popírá podstatu teleologického výkladu. Vykládanou normu nelze bez dalšího oddělit od zbytku zákona, jehož smyslem je především zrychlení zadávání veřejných zakázek a odstranění administrativní zátěže (viz důvodová zpráva k návrhu zákona). Zadruhé se užití příslovce „popřípadě“ vztahuje k výčtu skutečností, které určují počátek lhůty pro vydání rozhodnutí, nikoliv jako alternativa, ale jako doplnění tohoto výčtu. Slovem „kopie“ pak zákonodárce dává najevo, že u smlouvy na veřejnou zakázku není třeba provádět autorizovanou konverzi, jestliže má originál smlouvy listinnou podobu. Pokud je v různých ustanoveních zákona o zadávání veřejných zakázek uveden požadavek na předložení či uchování originálu nebo kopie, nelze z toho *a priori* dovodit úmysl zákonodárce na stanovení obecného pravidla a výjimky z něj. Za situace, kdy právo umožňuje dvojí výklad, nelze pominout, že na poli veřejného práva mohou státní orgány činit pouze to, co jim zákon výslovně umožňuje. Orgány veřejné moci jsou povinny ve smyslu čl. 4 odst. 4 Listiny šetřit podstatu a smysl základních práv a svobod – tedy v případě pochybností postupovat mírněji (*in dubio mitius*; srov. například nález Ústavního soudu ze dne 13. 9. 2007, sp. zn. I. ÚS 643/06). Jinak řečeno, v případě existence více rovnocenně přesvědčivých výkladů právního předpisu je třeba upřednostnit výklad, který je pro účastníka řízení příznivější (*in dubio pro libertate*, *in dubio mitius*, srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 30. 11. 2010, č. j. 5 Afs 86/2009 - 55, č. 2242/2011 Sb. NSS, nebo z nedávné doby rozsudek ze dne 10. 12. 2020, č. j. 1 As 255/2020 - 72).

[33] Nejvyšší správní soud se proto shoduje s krajským soudem, že je třeba zvolit takový výklad, který šetří základní práva účastníků řízení, v tomto případě žalobce. Jestliže na první pohled nejednotné užití slov „originál“ a „kopie“ napříč zákonem o zadávání veřejných zakázek vede k výkladovým potížím, je nutné tyto překlenout výkladem šetřícím práva účastníka správního řízení. Správní soudy poskytují ochranu veřejným

pokračování

subjektivním právům fyzických a právnických osob, včetně práva na řádný a zákonný postup správních orgánů tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady a aby účastníci byli zatěžováni co možná nejméně (§ 6 odst. 2 správního řádu). Krajský soud proto nepochybil, pokud upřednostnil výklad šetřící práva účastníka řízení. Za stávající právní úpravy obsažené v zákoně o zadávání veřejných zakázek naopak nelze preferovat výklad, který by sice stěžovateli možná v určitých případech usnadnil vedení správního řízení, avšak v důsledku by představoval administrativní zátěž všech účastníků řízení. K účastníkům šetrnější výklad zaujatý krajským soudem správní řízení vedená stěžovatelem zkomplikuje jen v některých případech a obecně vzato jen velmi málo; výhody na straně účastníků spočívající v podstatně nižší administrativní zátěži jsou naopak značné.

[34] Konečně Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem ve výsledku i v tom, že stěžovatel neuvedl dostatečně relevantní důvody, pro které požaduje předložení originálů dokumentů. Stěžovatel míní, že se k těmto důvodům vyjádřil například v bodě 58 odůvodnění souvisejícího prvostupňového rozhodnutí, resp. i v bodech 22 a 23 odůvodnění prvostupňového rozhodnutí nebo v bodech 35, 36 a 37 odůvodnění souvisejícího druhostupňového rozhodnutí předsedy stěžovatele či v bodech 32 - 35 odůvodnění druhostupňového rozhodnutí a že uvedl, jaké skutečnosti není možné pouze z prostých kopií dokumentů zjistit, a to sice například naplnění zákonem vyžadovaných náležitostí předkládaných dokumentů. Podle stěžovatele u některých zadavatelem předložených dokumentů zákon přímo vyžaduje, aby byly podepsány uznávaným elektronickým podpisem, např. § 211 odst. 5 zákona o zadávání veřejných zakázek. Dle něho například jakákoliv výzva určená účastníkům zadávacího řízení musí být tímto podpisem opatřena. Pokud však v nyní projednávaném případě byly stěžovateli tyto dokumenty (např. výzva k podání nabídek ze dne 16. 6. 2017, výzva k provedení zkoušky - předvedení vzorku zařízení pro obousměrné úsekové měření rychlosti vozidel ze dne 16. 8. 2017) doručeny formou prosté kopie, přičemž některé z nich byly rovněž zaslány jako sloučený soubor PDF, tato prostá kopie nemůže být důvěryhodným důkazním prostředkem. Z takto předložené kopie totiž nelze zjistit, zda tyto dokumenty, u nichž to zákon přímo vyžaduje, byly skutečně elektronicky podepsány.

[35] Podle § 211 odst. 5 zákona o zadávání veřejných zakázek, *nejde-li o komunikaci uskutečňovanou prostřednictvím elektronického nástroje nebo datové schránky, musí být datová zpráva opatřena platným uznávaným elektronickým podpisem, pokud jde o a) výzvu určenou účastníkům zadávacího řízení, b) oznámení o výběru dodavatele, c) rozhodnutí o nejvhodnějším návrhu v soutěži o návrh, d) vyloučení účastníka zadávacího řízení.* Je nepochybné, že v některých případech může být v rámci přezkumné činnosti stěžovatele třeba ověřit, že určité dokumenty v zadávacím nebo jiném řízení byly podepsány způsobem, který zákon vyžaduje. V takových případech bude jistě namíste způsob podepsání ověřit. Pokud však nejde o tyto případy, je zbytečné, aby zadavatelé byli nadměrně administrativně zatěžováni požadavkem zasílat stěžovateli vždy dokumenty v takové formě, že z nich je patrný i zákonem předepsaný způsob jejich podepsání. V nyní projednávané věci není patrné, že by otázka správnosti způsobu podpisu některého z dokumentů žalobce vyvstala; argumentace stěžovatele v tomto ohledu je postavena toliko ryze abstraktně, bez ukotvení

ke konkrétním skutkovým okolnostem případu, pro něž by způsob podpisu měl význam. I zde tedy krajský soud ve výsledku posoudil rozhodnou právní otázku správně.

[36] Stěžovatel v druhém doplnění kasační stížnosti odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 29 Af 125/2018 – 58, který považoval za podporu svého názoru. Ten byl však rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2021, č. j. 2 As 300/2020 - 44, zrušen. Kasační soud se mimo jiné vyjadřoval v bodech 43 až 47 předmětného rozsudku k povinnosti předkládat úplnou dokumentaci o zadávacím řízení ve smyslu § 252 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek v originální verzi všech dokumentů. Nejvyšší správní soud se neztotožnil s názorem, že je nutné předkládat kompletní dokumentaci v originále a že tato povinnost nezakládá nadměru zatěžující požadavek.

IV. Závěr a náklady řízení

[37] Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a s ohledem na to ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[38] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce měl ve věci plný úspěch a byl v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem. Stěžovatel je proto povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku za dva úkony právní služby spočívající ve vyjádření k doplnění a k druhému doplnění kasační stížnosti ve výši 6200 Kč [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“)]. Současně zástupci žalobce náleží náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 600 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Jelikož je zástupce žalobce společníkem společnosti, která je plátcem DPH, zvyšuje se částka náhrady nákladů řízení o tuto daň ve výši 21 %. Celkem je tedy stěžovatel povinen zaplatit žalobci 8228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho advokáta Mgr. Tomáše Krutáka.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. července 2022

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu